

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **Mgr. L. R.,**
zastoupen advokátkou MUDr. Mgr. Janou Kollrossovou,
sídlem náměstí Republiky 202/28, Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/5554/20 ze dne 11. 6. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně č. j. MMP/077670/20 ze dne 2. 4. 2020 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Dne 19. 10. 2017 v době okolo 22.38 hod. žalobce v Plzni na Štefánikově náměstí řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky s minimální hodnotou 0,73 g/kg alkoholu v krvi. Magistrát města Plzně za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 11 250 Kč a zákaz činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. PK-DSH/5554/20 ze dne 11. 6. 2020 a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl podjatost vyřizujících úředníků v prvním stupni správního řízení. Oprávněná úřední osoba se k zástupkyni žalobce chovala neprofesionálně. Úřednice i prvostupňový správní orgán jako takový měly zájem na vážném poškození profesního života žalobce. Další důvod nezákonnosti spočíval v nepřiměřeně krátké době vydání napadeného rozhodnutí. To žalovaný vydal jen přibližně tři týdny po datu postoupení odvolání, tj. po dni 22. 5. 2020. Podle žalobce v podobných věcech správní orgán běžně jedná pomaleji. Žalovaný tak nedodržel pravidlo o rozhodování v závislosti na pořadí. Rozhodnutí mimo pořadí se podle žalobce rovnalo promlčení, neboť jinak by právě k promlčení přestupku došlo. V souvislosti s tím žalobce navrhl soudu důkaz v podobě seznamu řízení, které žalovaný započal ode dne 22. 5. 2020 do konce května téhož roku, včetně data jejich vyřízení. Dále žalobce upozornil na porušení svých procesních práv v rámci správního řízení, a to z důvodu, že neměl možnost seznámit se s obsahem spisu, byť kvůli epidemiologické situaci. Rovněž žalobce upozornil na neprovedení řádného dokazování, poněvadž správní řízení neprokázalo hladinu alkoholu v jeho krvi při řízení motorového vozidla. Závěry o hladině alkoholu vycházely pouze z odhadu znalce pro účely trestního řízení. Správní spis přitom jednoznačně hovořil o neschopnosti znalce stanovit přesnou hladinu alkoholu bezprostředně po požití alkoholu. Tudíž nejen, že nešlo určit, zda hladina alkoholu v krvi žalobce přesáhla hodnotu 0,5 g/kg, ale ani prokázat vliv alkoholu na žalobce. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí jak v otázce výše pokuty, tak zákazu řízení nepřihlédlo k obtížím, jimž žalobce čelil ve správním, resp. trestním řízení. Konkrétně nezohlednilo, že zákaz činnosti mu je ukládán opětovně. Nezohlednění sankce uložené v jiném řízení před správním orgánem přitom odporuje § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Správní orgány žalobci způsobily několika svými rozhodnutími v dané záležitosti velkou majetkovou i nemajetkovou škodu, jež je nepoměrná vzhledem k vážnosti přestupku (tedy k pouhému přeparkování vozidla). Nezohlednění povahy přestupku odporuje § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. S ohledem na § 42 a § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce pokládal za vhodnější buď upuštění od uložení sankce, nebo podmíněné upuštění. Žalobce rovněž poukázal na to, že prvostupňový správní orgán ve věci odmítl důkazy o vlivu předchozího správního řízení na ekonomickou situaci žalobce, včetně jeho rodiny. Důsledkem popsaného postupu se jeho rozhodnutí o výši pokuty nezakládá na provedeném dokazování a současně odporovalo § 37 písm. g) zákona o odpovědnosti za přestupky. Uložená sankce totiž znamená pro žalobce konec živnosti provozovatele autoškoly.
3. Žalovaný se vyjádřil k žalobním námitkám tak, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zároveň na odůvodnění usnesení, resp. rozhodnutí primátora města Plzně k námitkám podjatosti. Žalovaný měl dále za to, že žádná úřední osoba prvostupňového správního orgánu nebyla podjatá a správní orgán jakožto celek podjatý být nemůže. Dále žalovaný uvedl, že přesná hladina alkoholu objektivně zjiřitelná ani není. Aby byla, musel by žalobce uvést přesný čas a množství vypitého alkoholu, čemuž zabránila proměnlivost jeho výpovědí. Za spolehlivě zjištěnou žalovaný označil hodnotu alkoholu v době odběru krve. Ta přesahovala hranici jedné promile. Rovněž měl žalovaný za prokázané požití alkoholu žalobcem před jízdou. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu však není nutná znalost přesné hladiny

alkoholu. Ve výpovědích se přitom žalobce doznal k vypití čtyř až šesti dvanáctistupňových piv před jízdou. Dále žalovaný zdůraznil, že mu § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu zakazuje upustit od potrestání. Uvedený zákon je speciálním právním předpisem vůči žalobcem zdůrazňovanému zákonu o odpovědnosti za přestupky. Ztráta možnosti podnikat v autoškole navíc není součástí sankce uložené ve správním řízení, ale až následkem plynoucím ze zvláštního zákona. Zásah do žalobcových rodinných i profesních poměrů je v mezích možností daných právní úpravou přiměřený. K námitce o rozhodnutí mimo pořadí žalovaný poukázal na absenci právního předpisu, jež by tvrzenou povinnost zakotvil. Lhůta, v níž žalovaný rozhodl, se významně nelišila od lhůt v jiných věcech. Závěrem žalovaný podotkl, že nouzový stav v kritickém období skončil dne 17. 5. 2020. V době postoupení případu se žalobce nepotýkal s překážkami ve smyslu mimořádných opatření, které by mu znemožňovaly uplatnit jeho procesní práva.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. V řízení bylo nepochybně zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo v provozu na pozemních komunikacích, přestože byl pod vlivem alkoholu. Správní orgány se dostatečně zabývaly všemi okolnostmi případu, žalobce měl dostatečnou možnost řízení ovlivnit ve svůj prospěch a dílčí pochybení správních orgánů, jakkoliv pro žalobce nepříjemná, nemají žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, potažmo jemu přecházejícího rozhodnutí magistrátu.
5. Souzený případ je netypický tím, že věc mohla být již dávno vyřešena v soudním řízení trestním, což by pro žalobce bylo v konečném důsledku patrně výhodnější, než její řešení podle předpisů přestupkového práva. Podle návrhu na schválení dohody o prohlášení viny a přijetí trestu by totiž – s ohledem na okolnosti snižující závažnost činu i osobní poměry žalobce – nedošlo ke sjednání trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel. Shodou okolností (a kvůli postupu zúčastněných procesních subjektů) však ke schválení této dohody nedošlo a věc tak po dalším procesním vývoji musela být vyřešena před správními orgány. Ty po shledání viny žalobce neměly jinou možnost, než trest zákazu činnosti uložit. Jakkoliv se to v poměrech konkrétního případu jeví jako nelogické, nemění to nic na zákonnosti napadených rozhodnutí.
6. Žalobce uplatnil několik okruhů námitek, které směřovaly jednak proti postupu Magistrátu města Plzně a žalovaného při přípravě rozhodnutí, jednak proti nedostatkům při zjišťování skutkového stavu. Obecně lze říci, že většinu těchto námitek vypořádal již žalovaný přesvědčivým a úplným (vyčerpávajícím) způsobem; v podrobnostech by postačilo na jeho rozhodnutí odkázat. Nad rámec toho lze k jednotlivým námitkám uvést:
7. Podjatost oprávněných úředních osob byla řešena samostatným rozhodnutím v průběhu přestupkového řízení. Žalovaný se pak otázkou podjatosti opětovně zabýval v napadeném rozhodnutí na str. 8 a 9. S jeho úvahami se soud ztotožnil. Jakkoliv došlo k pochybení při zadržování řidičského průkazu žalobce, nelze z toho bez dalšího dovodit, že oprávněné úřední osoby rozhodující ve věci přestupku byly tímto nepříjemně ovlivněny a ke zmírnění následků tohoto pochybení uvažovaly o věci žalobce zaujatě (zejména v otázce délky trestu, jehož údajně nadměrnou délkou měly chtít kompenzovat předchozí neoprávněné zadržování řidičského průkazu). Žalovaný správně poukázal na to, že přijetí výkladu žalobce by znamenalo vyloučení z důvodu podjatosti u celé řady úředních osob a v některých případech by vůbec znemožňovalo rozhodování.
8. Dřívější pochybení oprávněné úřední osoby spojené s pouhou možností toto pochybení

domněle kompenzovat v nějakém souvisejícím řízení tedy ještě nezakládá *důvodný* předpoklad, že oprávněná úřední osoba má *s ohledem na svůj poměr k věci*, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům *takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti* (§ 14 správního řádu). Žalovaný v této souvislosti správně odkázal na příslušné závěry rozsudku NSS č. j. 7 As 308/2016-80 ze dne 22. 2. 2017.

9. Nedůvodnými shledal soud i námitky proti nemožnosti vyjádřit se k věci a k podkladům pro rozhodnutí. To žalovaný příslušně vypořádal na str. 7 a 8 svého rozhodnutí. Stručně řečeno, i přes obtíže v komunikaci s magistrátem a neshodách v hledání dostupného termínu a v tom, co je či není dostatečný důvod pro omluvu, měl žalobce nakonec možnost se vyjádřit: jeho zástupkyně byla jednání dne 19. 2. 2020 přítomna, kdežto on se omluvil. Následně pak měla dostatečný prostor vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Není proto třeba zabývat se podrobně tím, zda každá jednotlivá neshoda měla své věcné a právní opodstatnění, neboť to nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí za situace, kdy žalobce dostal dostatečný prostor k uplatnění svých procesních práv.
10. Námitky žalobce vůči „předřazení“ jeho věci v odvolacím řízení jsou zjevně nedůvodné. Věci by měly zásadně být projednávány v pořadí, v jakém došly, což platí i pro případy, kdy tento požadavek zákon výslovně nestanoví. Důvodem je prostá férovost a rovnost přístupu k účastníkům řízení. To ovšem nijak nevylučuje, že potřeba racionální organizace práce může odůvodnit jiný postup (přednostní či pozdější projednání spěšných, souvisejících či jiných věcí). Již vůbec z toho pak neplyne, že porušení této zásady *pořádkové povahy* může mít vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí. Pakliže žalobce v závěru žaloby tvrdil, že předřazením jeho věci žalovaný zabránil prekluzi odpovědnosti za přestupek, lze k tomu jen dodat, že to je právě typický a naléhavý důvod, proč by věc měla být předřazena. Napadené rozhodnutí tedy z důvodu rozhodnutí mimo pořadí nejen nemůže být vůbec nezákonné, ale již podle samotného tvrzení žalobce plyne, že žalovaný postupoval správně a racionálně. Jakékoliv dokazování k této otázce tak bylo nadbytečné, a soud je proto neprovedl.

Závěry o vině

11. Zbylé námitky směřovaly proti rozsahu a kvalitě dokazování v otázce ovlivnění žalobce alkoholem (tj. ve vztahu k vině přestupkem) a pak též k jeho majetkovým poměrům (tj. ve vztahu k druhu a výši trestu). Ani tyto námitky soud neshledal důvodnými. Žalovaný se jimi dostatečně zabýval na str. 10–12 a 14–18 svého rozhodnutí.
12. Podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zejména je úkolem správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložen správní trest.
13. V řízení tedy platí obecná povinnost správního orgánu objasnit z úřední povinnosti a nezávisle na důkazních návrzích obviněného všechny okolnosti nezbytné pro jeho rozhodnutí, což jsou i všechny okolnosti ve prospěch či neprospěch obviněného. Správní orgán však vychází i ze zachytných bodů přednesených obviněným. Teprve pokud na základě takto provedeného dokazování nebude skutkový stav zjištěn (*non liquet*), je možné o věci rozhodnout na základě pravidel o (objektivním) důkazním břemenu. Ta v souzené věci upravuje § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich. Podle něho správní orgán v pochybnostech rozhodne ve prospěch obviněného.

14. Pochybnosti o skutkovém stavu však musí být objektivní povahy („důvodné pochybnosti“). Vnitřní přesvědčení o jejich existenci se tak musí zakládat na hodnocení důkazů z hlediska jejich obsahu, věrohodnosti a vypovídací hodnoty jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k zásadám logického uvažování a zkušenostním úsudkům o běžném chodu věcí. Pochybnosti jsou namístě, pokud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však vyhodnocení důkazní situace vede k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny důkazů je pravdivá a že její věrohodnost není ničím zpochybněna, nejsou splněny podmínky pro uplatnění pravidla „v pochybnostech ve prospěch“. Rozhodná je přitom pochybnost rozhodujícího orgánu, nikoliv obviněného [srov. usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 154/02 ze dne 11. 11. 2002 (U 37/28 SbNU 447)]. Pochybnosti o vlastní vině totiž mívají obvinění obvykle, takže by uvedená zásada neměla smysluplného využití.
15. V poměrech souzené věci se uvedené projevuje tak, že správní orgány vyšly z důkazů zajištěných pro potřeby trestního řízení proti žalobci. V trestním řízení žalobce (procesně použitelným způsobem) vypověděl, že před jízdou vypil několik piv. Jejich počet postupně upravoval podle vývoje důkazní situace, nicméně ve výsledku šlo cca o 4 až 6 dvanáctistupňových piv požitých v blíže neurčené době před zahájením jízdy. Jejich vypití nepochybně ani v přestupkovém řízení, ani v řízení před soudem.
16. Ke zjištění množství alkoholu v krvi žalobce byl v trestním řízení podán znalecký posudek, k jehož obsahu pak znalec v trestním řízení i vypovídal. Znalec dospěl k závěru, že hladina alkoholu v krvi žalobce mohla odpovídat 0,93 promile v době jízdy, pokud jsou pravdivé informace žalobce o množství a době konzumace alkoholu (pokud by pravdivé nebyly, mohlo jít až o 1,32 promile). K tomu přistupuje, že po zastavení hlídkou se žalobce podrobil dechové zkoušce s výsledkem nejméně 0,97 promile (1,18 ‰, 0,97 ‰, 1,07 ‰; srov. č. l. 22 správního spisu).
17. Správní orgány nijak nepochybily, pokud takto zjištěný skutkový stav hodnotily tak, že žalobce byl v době jízdy pod vlivem alkoholu a to spíše ve vyšší míře, jakkoliv hladinu alkoholu nelze určit přesně. Při zohlednění nejnižší znalce odhadované hodnoty a možné nepřesnosti výpočtu tak vyšly z hodnoty 0,73 promile. Veškerý tento postup při zjišťování skutkového stavu byl ve prospěch žalobce, je srozumitelný, logický a na věc přílehlavý.
18. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že nemožnost určení vývoje křivky alkoholu v krvi vyvolává pochybnosti, které by měly být podstatné pro posouzení věci. Bylo nepochybně zjištěno, že žalobce před jízdou pil nemalé množství alkoholu, bezprostředně po jízdě orientační vyšetření vykazovalo nemalé množství alkoholu, stejně tak jako následný odběr krve a odborný závěr znalce vztažený k době jízdy.
19. Prokáže-li správní orgán přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, není odpovědnost obviněného vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví marginální (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 59/2010-78 ze dne 21. 9. 2010, č. 2168/2011 Sb. NSS). Pro naplnění znaků skutkové podstaty daného přestupku není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je záležitost ryze individuální), ale postačuje pouze, že ovlivněn byl, tj. že v jeho dechu (resp. krvi apod.) byl zjištěn alkohol, a to i po odečtení odchylky (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As

34/2017-34 ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 As 151/2016-23 ze dne 5. 9. 2016).

20. Protože pro závěr o vině přestupkem je rozhodné pouze ovlivnění alkoholem, nikoliv jeho přesné množství, není tedy prostor pro žádné pochybnosti. Již vůbec není prostor pro důvodné pochybnosti o tom, zda vůbec byl žalobce alkoholem ovlivněn: sám žalobce uvedl, že alkohol pil, orientační dechová zkouška i rozbor krve vykazaly vyšší hodnoty alkoholu. Za toho stavu není rozumného důvodu se domnívat, že žalobce mohl nebýt alkoholem ovlivněn. Skutkové poznatky jsou tudíž výsledkem volného hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, které má oporu ve spisu a které netrpí žádnou procesní vadou či logickou vadou úsudku.
21. Takto zjištěný skutkový stav správní orgány hodnotily po právu a správně dospěly k závěru o vině žalobce přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Závěry o trestu

22. Dostatečně se pak vypořádaly i s okolnostmi významnými pro rozhodnutí o trestu. Jakkoliv podstata jednání žalobce spočívala v „pouhém přeparkování“, tj. jízdě na vzdálenost přibližně 300 metrů, nebyly zjištěny žádné mimořádné okolnosti, které by významně snižovaly společenskou škodlivost skutku (srov. rozsudky NSS č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009, 2011/2010 Sb. NSS., č. j. 1 As 118/2012-23 ze dne 27. 9. 2012 a další). Rozhodně nešlo o přestupek zcela mizivého významu: žádný řidič, natožpak instruktor autoškoly, nemá pod vlivem alkoholu řídit v provozu na pozemních komunikacích a ohrožovat tím ostatní. Přeparkování byť i nesprávně odstaveného vozu pak v poměrech souzeného případu nepředstavuje převažující zájem, který by vylučoval protiprávnost jednání žalobce.
23. Správní orgány přiléhavě hodnotily i polehčující a přitěžující okolnosti, na jejichž základě uvažily o výměře trestů. Není důvodná námitka žalobce, že mělo proběhnout podrobnější dokazování k poměrům žalobce. Jakkoliv by takové dokazování proběhnout jistě mohlo, bylo by procesně neekonomické za situace, kdy správní orgány vyšly z tvrzení žalobce o konkrétní povaze intenzitě dopadů trestu do jeho soukromého a pracovního života. Již tato tvrzení byla dostatečná pro to, aby si správní orgány učinily představu o druhu a intenzitě zájmů, do nichž uložení trestu zasáhne. Další dokazování tímto směrem by tak bylo nadbytečné.
24. Po celou dobu ostatně nebylo zpochybňováno, že případný zákaz řízení bude mít pro žalobce zásadní nepříznivý dopad, jak z hlediska možnosti péče o rodinné příslušníky, tak z hlediska vykonávání profese instruktora autoškoly. To byly právě důvody, proč orgány činné v trestním řízení původně uvažovaly o neuložení (nesjednání) zákazu řízení motorových vozidel při současném uložení (sjednání) vyššího peněžitého trestu. Leč procesní situace tomu chtěla jinak a věc byla vyřízena v trestním řízení správním. V něm jsou pokuta i trest zákazu řízení motorových vozidel obligatorní tresty, které nelze neuložit a nelze je prominout (§ 125c odst. 9 zákona o silničním provozu).
25. Správní tresty zákazu činnosti a pokuty tedy byly žalobci uloženy správně. Samotné úvahy správních orgánů o výši trestů spadají do jejich uvážení, které nebylo nijak excesivní a které zohledňovalo všechny významné okolnosti. Stejně tak správní orgány řádně odůvodnily, proč některé okolnosti nepovažují za významné. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného odůvodněno řádně a odpovídá požadavkům § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.

26. Správní orgány oproti tomu nebyly povinny zohledňovat takové okolnosti, které pro žalobce jako instruktora autoškoly plynou *ex lege* z § 21 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů. Zde je příléhavé konstatování žalovaného, že žalobce opakovaně zmiňuje příčinu a následek: žalobce jako instruktor autoškoly řídil pod vlivem alkoholu. Nutně mu tedy musel být uložen trest zákazu řízení, což má jako zákonný následek i ztrátu způsobilosti být instruktorem autoškoly. Obojí je výrazem toho, že žalobce zpochybnil svou schopnost dodržovat podmínky účasti v provozu, který je svou povahou zvláště nebezpečný.
27. Opačně vystavěná úvaha by, kromě již zmíněného rozporu s § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, byla vedla k absurdnímu důsledku, tedy, že opilému instruktoru autoškoly nelze uložit zákaz řízení, protože by jinak nemohl být instruktorem autoškoly. Chráněným zájmem společnosti je však obecná bezpečnost silničního provozu, nikoliv zájem žalobce vykonávat činnosti, které ho baví a živí byť i na úkor bezpečnosti ostatních.
28. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. října 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce